

REVĂRSATUL ZORILOR

1 Octombrie 1931
NUMĂRUL 19

REVĂRSATUL ZORILOR

Viena

1 Octomvrie 1931

No. 19.

Estera și Mardoheu

„Urâți răul, voi ceice iubiți pe Domnul, El păzește sufletele credincioșilor lui, și-i izbăvește din mâna celor răi.” — Ps. 97:10.

Partea IV-a

IEHOVA este Părintele îndurărilor și Dumnezeuul mângăerei. Deoarece știe, că copiii lui de pe pământul dușmanului au lipsă de mângăere, s'a îngrijit de mângăerea lor. O astfel de îngrijire a lui Iehova este aceea, că aceia cari îl iubesc, au dreptul, ca să se apropie de tronul de har prin rugăciunile lor. El cunoaște pornirile oricărei inimi, și cel ce cu sinceritate stăruie lângă Dumnezeu și îl servește, poate fi sigur, că Dumnezeu va da ascultare rugăciunii sale. Dumnezeu ascultă rugăciunea omului drept. (1 Petru 3:13; Psalm 65:2) Dumnezeu a lăsat să se scrie prin profetul său credincios: „Casa mea este casă de rugăciune.” (Isaia 56:7) Deoarece Izrael a stat în legământ cu Dumnezeu, a format casa antitipică, și acela dintre dânșii, care a făcut totul, ca să poată ținea cu credincioșie legământul, s'a rugat către Dumnezeu și rugăciunea lui a fost ascultată.

Reprezentanții Diavolului cândva au impresurat cetatea Ierusalimului cu o oaste uriașă, au voit să asedieze și să prade cetatea. Când a auzit regele Ezechia una ca aceasta, și-a sfâșiat hainele și a mers în casa Domnului. După aceea a trimis soli la profetul Isaia, și l'a rugat, ca să se roage pentru rămășița care este încă în viață. Fără îndoială Isaia prin rugăciune s'a adresat lui Dumnezeu și a fost ascultat, dealtfel nu ar fi putut să vorbească cu atâta încredere cum a vorbit. El a poruncit solului să se întoarcă la Ezechia și să-i spună: „Așa zice Domnul Oștirilor: Nu te teme!” Evenimentele desemnate atunci și ce au urmat imediat, preumbresc astfel de lucruri, cari vor avea loc în scurt timp indecursul războiului Armagedon. Aceasta servește spre mângăerea rămășiței lui Dumnezeu.

Mardoheu a auzit, că vreau să-l nimicescă cu întreg poporul său. El a recunoscut, că starea lor este disperată, și că numai Dumnezeu poate să-i scape. Chiar dacă însemnarea nu amintește numele lui Dumnezeu, cu toate acestea, Mardoheu, care a stat în legământ cu Iehova, a urmat exact o cale pe care asemenea au urmat-o și ceilalți evrei credincioși, cari au trăit în asemenea timp de strămtorare. „Și Mardoheu înțelegând toate ce se făcuse, Mardoheu își rupse vestimintele sale și se îmbracă în sac și cenușă, și eși în mij-

locul celății, și strigă strigăt tare și amar; și veni dinaintea porței regelui: și nimenea nu putea intra în poarta regelui îmbrăcat în sac.” — Estera 4:1,2.

Mardoheu fără îndoială pe Iehova l-a chemat în ajutor. Prin faptul, că s'a îmbrăcat în sac, și cenușă și a început să strige amar, nu a voit să se tânguiască pentru că nu s'a închinat înaintea lui Haman, și că pentru ce a fost credincios față de Dumnezeu. El a știut, că prin purtarea lui față de Haman a împlinit voiața lui Dumnezeu. Acuma a văzut, că credincioșia lui față de Dumnezeu a servit motiv dușmanului său de moarte, ca nunumai pe el, dar pe toți evreii să-i stărpească. După aceea Mardoheu a strigat după ajutor. Cel ce este credincios față de Dumnezeu adeseori atrage asupra sa mânia dușmanului; față de Dumnezeu nimenea nu poate să fie credincios, ca apoi să se tânguiască pentru credincioșia lui. Servul credincios al lui Dumnezeu, totdeauna dela Dumnezeu așteaptă ajutor. Dumnezeu, pe care-l servim poate să ne scape; pentru că El care este lângă noi, este mai mare decât toți dușmanii noștri.

Fiecare serv, care crede în Dumnezeu, credința sa o arată prin fapte. (Iacob 2:18) Credincioșii nunumai că se roagă, dar și veghiază (stau de pază) și lucrează. Așa a făcut Mardoheu. Prin faptele sale și-a dovedit credința față de Dumnezeu. Nu s'a culcat și nu s'a mulțumit cu plânsul, ci în timp ce a plâns, a și lucrat și s'a și rugat. În toate provinciile imperiului „mare a fost jalea între evreii”. Din însemnare nu se vede, că și Estera ar fi luat parte la ea. Motivul probabil era acela, că ea a fost cea din urmă care a auzit despre ordinul pentru măcelăria evreilor; Mardoheu în acest timp a început să lucreze, și Estera asemenea a recunoscut, că și ea trebuie să-și ia partea din lucrul acesta.

Estera a văzut că mâna vicelană a lui Haman a pus la cale conspirația, și a știut, că a sosit cel mai mare pericol. Despre toate acestea însă numai după aceea a primit cunoștință după ce a fost avizată de Mardoheu. „Atunci Estera chemă pe Hatac, unul din eunucii regelui, ce era rânduit spre serviciul ei, și-l trimise la Mardoheu, ca să afle ce este, și pentru ce se poartă astfel.” (4:5)

Mardoheu răspunzând la întrebarea Esterei i-a trimis copia ordinului despre stărpirea evreilor, și i-a trimis vorba și despre suma, pe care Haman o oferise regelui pentru executarea acestui lucru nelegiuit. (Estera 4 : 6-9) Mardoheu a recunoscut, că trebuie să lucreze împreună cu Estera repede și cu înțelegere deplină; pentru aceasta a trimis vorba Esterei prin eunuc, ca să se pregătească și să se ducă înaintea regelui. „Și-i dădu o copie de pe scrisoarea edictului ce se prochiemase în Susa pentru nimicirea lor, ca s'o arate Esterei, să-i spună și s'o indemne, ca să intre la rege, ca să-l roage, și să stăruiască pelângă el pentru poporul ei.” → 4 : 8.

17 Decând Domnul a venit la templul lui Dumnezeu, și a luminat pe clasa rămășiței, puterea rămășiței până în ziua de azi a fost bucuria Domnului. (Neemia 8 : 10) Însă în același timp cuvântul lui Dumnezeu descoperă înaintea rămășiței, că Satan caută să nimicească pe aceia, cari de atunci încoace sunt credincioși față de Dumnezeu. Așadar credincioșii știu, că sunt impresurași din toate părțile cu dușmani, cari au făcut conspirație, ca să-i omoare. Deci atacul ucigaș pregătit de dușman, nici nu îl privesc cu nepăsare, neținând seamă de el. Dimpotrivă situația o privesc foarte serios, sunt foarte prevăzători, și roagă necontentit pe Dumnezeu, ca să-i ocrotească, să se îngrijească de mântuirea și eliberarea lor. Credincioșii pășesc înainte conștienți de datorință, mântuirea lor și-o lucră cu prevedere, și cu frică și cutremur înaintea Domnului. Nu vreau să facă ceva nepotrivit. — Filipeni 1 : 12.

18 Mardoheu recunoscând pericolul, a avizat pe Estera și a invitat-o să conlucreze cu el. Aceasta așa este și azi. Unele membre a rămășiței văd pericolul, care-l pândește pe poporul lui Dumnezeu în cale, și atrag atenția fraților lor, pentru că toți trebuie să fie luminați în ce privește ce au de făcut, ca săși păstreze neprihănirea înaintea lui Dumnezeu. În această iconă Mardoheu reprezintă pe „clasa servului credincios”, care îndeplinește porunca lui Dumnezeu: „Strigă cu gură mare!” și atrage atenția asupra pericolelor; arată, că ce trebuie făcut în scopul împiedecării scopului rău a dușmanului, și arată și aceia, că totodată cum poate rămășița să rămână în favoarea lui Dumnezeu. (Isaia 58) Dumnezeu prin canalul sau unealta îngrijită de dânsul arată, că cine este dușmanul și organizația sa, în ce constă conspirația lor, pe care au pornit și o pregătesc pentru nimicirea poporului lui Dumnezeu. Domnul pentru această a folosit în anii din urmă revista, ca să facă atenți pe aceia, cari sunt în legământ cu Domnul, și le-a arătat, ce purtare trebuie să aibă, și ce este în timpul de față datorința și privilegiul lor.

19 Aici să luăm iarăși în seamă mâna Dumnezeului Cel prea înalt întru îngrijirea dramei! Până acuma nimenea nu a știut că Estera este fată de evreu. Aceasta a fost tănuț cu voia, și aceasta s'a întâmplat așa sub îngrijirea Domnului. Acuma însă a sosit timpul, când Estera a trebuit să declare,

că face parte din neamul răslejit în toate provinciile imperiului. A trebuit să mărturisească că este femeie de evreu și a trebuit să stea de partea Dumnezeului ei și să mărturisească aceasta cu curaj. În ilustrație prin aceasta a arătat, ce trebuie să facă poporul lui Dumnezeu în timpul, când se apropie Armaghedonul.

20 În anii trecuți, pe cei ce sunt în adevărul prezent, i-au privit ca pe o sectă, cum sunt și alți „creștini”. Dar trebuie să vină timpul, și a și sosit, când Dumnezeu pune pe poporul său înaintea tuturor națiunilor, și îi face cunoscuți ca pe aceia, pe cari îi trimite afară cu următoarea poruncă: „Voi sunteți martorii mei . . . căci eu sunt Dumnezeu.” (Isaia 43 : 9-12) Cum s'ar putea face cunoscut acest fapt, dacă credincioșii în această zi a Judecării nu ar mărturisi cu curaj numele și cuvântul Dumnezeului Iehova? Altcum nu-și pot dovedi iubirea față de Dumnezeu. — I Ioan 4 : 17, 18.

21 Altoră, cari asemenea se mărturisesc de urmașii lui Cristos, le stă în drept, dacă văd de bine, ca să nu vorbească nimică despre organizația dușmanului, și pot să urmeze o astfel de cale, pe care vor găsi cea mai mică rezistență; însă credincioșii, cari caută să-și păstreze neprihănirea înaintea lui Dumnezeu, să arele pe față, că ei sunt de partea Domnului; din mula Domnului vor vesti adevărul, așa dupăcum Dumnezeu dorește. Astăzi rămășița credincioasă trebuie să fie descoperită înaintea tuturor, ca fiind poporul lui Dumnezeu. Aceasta natural că pe fiecare dintre ei îi pune într'o situație primejdioasă, deoarece dușmanul pe fiecare dintre ei i-a ochit, ca să-i stârpească.

22 Mardoheu a vestit pe Estera, și a invitat-o în mod grabnic, ca să păsească înaintea regelui, să se roage cu umilință pentru ascultare și ajutor în interesul evreilor împrăștiați în imperiul întreg. Unii ar putea să zică, că Mardoheu nu a dovedit încredere deplină față de Dumnezeu, deoarece pe Estera a rugat-o ca să păsească înaintea regelui, și să-i ceară ajutor, când regele acesta a fost un domnitor lumesc. Aceasta însă nu este așa, dimpotrivă, dovedește că Dumnezeu ajută pe ai săi, dupăce își arată credincioșia, intrucât fac tot ce pot mai bine. Dupăce Estera a luat la cunoștință cuvintele lui Mardoheu, din nou a trimis veste. „Și Estera zise către Hatac, trimițându-l iarăși la Mardoheu: Toți servii regelui și poporul provinciilor regelui știu, că orice bărbat ori femeie, care ar intra la rege în curtea cea mai dinăuntru, fără a fi chemat, o lege este a-i omori, afară de acela, căruia îi va întinde regele sceptrul său cel de aur, ca să trăiască; și eu de treizeci de zile nu am fost chemată, ca să intru la rege.” — 4 : 10, 11.

23 Dacă Estera și pe mai departe ar fi tănuț, că este evreică, sau dacă s'ar fi increzut în aceia, că în calitatea ei de regină va rămânea în favoarea regelui, și astfel va face excepție desub măcelul îngrozitor, printr'o astfel de purtare ar fi dovedit trădare. Neprihănirea ei nu și-ar fi putut-o păstra înaintea lui Dumnezeu, ca în același timp să dea mână cu dușmanul. Urmarea sfatului lui Mardoheu

in privința pășirii inaintea regelui nu era înțelegere cu dușmanul, și nici credință slabă in Dumnezeu. Dimpotrivă se cerea credință puternică, deoarece însemna moarte sigură pentru toți, dacă regele nu arlivoit s'o primească. Sfatul dat Esterei, ce a și executat, fără indoială are un înțeles simbolic, in privința purtării potrivite și corespunzătoare a rămășiței.

11 Știm că ar însemna o purtare nepotrivită din partea rămășiței, dacă ar face înțelegere cu domnitorii pământeni, pentru că credincioșii „nu au voie să meargă in Egipt după ajutor”, și nu le este permis, ca să facă înșăduinte, pentru ceva onoruri din partea lumii. (Isaia 31 : 1) Pășirea Esterei inaintea regelui nu înseamnă aceia, că rămășița trebuie să ceară ajutor dela stăpânitorii pământeni.

12 In această parte deosebită a dramei Ahasver reprezintă pe Dumnezeu și pe Christos. Iehova Dumnezeu este regele cel mare, și Isus Cristos este regele uns al lui Dumnezeu, pentru executarea voinței sale. Scriptura pe ei îi numește „stăpâniri înalte”. Poporul lui Dumnezeu timp îndelungat a aplicat asupra stăpânitorilor lumii „stăpânirile înalte” din Romani 13 : 1. Cei ce s'au depărtat dela Societate și azlăzi tot această părere falsă o au. Acuma însă rămășița credincioasă vede cu totul lămurit, că acest text nu se referă la organizația lui Satan, ci arată exclusiv numai îngrijirea lui Dumnezeu inăuntrul organizației sale. Cei ce nu vreau să vadă adevărul acesta, și trag la îndoială învățătura revistei despre aceasta, susțin, că învățătura aceasta i-a scandalizat, și pentru aceasta s'au rupt de Societate și au mers in întunerecul de dinafară.

13 Membrele rămășiței văd, că sunt obligați față de stăpânirile inainte întocmite de Dumnezeu, și trebuie să fie credincioși cu totul față de Dumnezeu și organizația sa. Ei văd, că toate ramurile organizației trebuie să lucreze împreună in armonie deplină, și anume după voința capului cărmuitor, Cristos, in înțelesul voinței lucrătoare a lui Dumnezeu. Pășirea și rugăminta Esterei inaintea regelui, reprezintă așadar apariția rămășiței, cum apare inaintea lui Dumnezeu și cere in numele lui Cristos conducere, ajutor și mântuire.

14 Pecând Estera a pășit inaintea regelui fără să fi fost chemată, faptul acesta putea avea și un sfârșit mortal. Aceasta a constituit într'adevăr probarea credinței ei in Dumnezeu. In timp de treizeci de zile niciodată nu a fost chemată la rege, se înțelege de sine că era in nedumerire, că oare se mai bucură de favoarea lui Dumnezeu sau nu. Dacă nu mai era in favoarea regelui, atunci desigur trebuia să moară când a venit inaintea lui.

15 Și rămășița trece uncori prin astfel de vremuri, când așa i se pare, cașicum Dumnezeu și Cristos nu ar arăta față de ea o atenție deosebită, și nu ar arăta îndurare față de ea, aceasta poate chiar atunci se întâmplă, când se află strâmtorat in mare măsură de dușman. Unii dintre rămășiță poate se și miră, oare pentruce permite Dumnezeu lui Satan și unor preoți nelegiuți, ca să-i perse-

cute. Rămășița însă și in timp de strâmtorare trebuie să creadă in Dumnezeu și Christos, și dela ei trebuie să ceară ajutor. Astfel de cazuri înseamnă mari probe asupra poporului lui Dumnezeu, cu toate acestea și pe maideparte trebuie să se supună „stăpânirilor înalte”, anume lui Dumnezeu și Christos, prin aceia, că cu stăruință și credincioșie servesc și cu rugăciunile lor vin inaintea tronului, ca să ceară îndurare pentru ei și frații lor. — Efeseni 6 : 12-18.

16 Estera poate că încă nu s'a gândit la aceia, că măcelul cel mare se referă și la ea; Mardoheu însă a știut, că aceasta se referă și la ea, și nici ea nu poate să facă excepție de sub moarte. „Atunci Mardoheu zise răspunzând Esterei: Nu-ți inchipui, că tu singură vei scăpa dintre toți iudeii, pentru că ești in casa regelui.” (Estera 4 : 13) Diavolul a pus cursă tuturor evreilor, și nu ar fi uitat nici de Estera, pentru că ea putea să fie in favoarea regelui și să aibă putere. Diavolul și Haman chiar pe Mardoheu și Estera au voit să-i nimicească mai cu seamă.

17 Diavolul și reprezentanții lui depe pământ și azlăzi sunt tot atât de mari dușmani tuturor acelorora, cari servesc cumva lui Dumnezeu; dar in deosebi se luptă impotriva rămășiței lui Dumnezeu, deoarece aceasta se bucură de îndurarea lui Dumnezeu și vestește cu putere și tărie vestea lui Dumnezeu, deoarece e datorința și privilegiul ei, ca să vestească vestile bune a Domnului. Deci nici un singur membru al rămășiței să nu-și inchipuie, că va face excepție de sub mânia lui Satan. Scopul lui Satan este acela, ca să-i prindă pe toți.

18 Mardoheu a recunoscut, că Estera trebuie negreșit să pășească inainte cu curaj in interesul poporului său, și că din aceasta se va dovedi purtarea ei față de Dumnezeu, dacă va mărturisi in fața tuturor, că este evreică. Dacă in clipa aceasta critică rămâne in neactivitate, aceasta ar fi însemnat, că nu și-a păstrat neprihănirea inaintea lui Dumnezeu. Mardoheu din această cauză a grăbit pe Estera să înceapă la acțiune. „Căci dacă tu vei tăcea cu totul in timpul aceasta, va veni de aiurea ușurare și mântuire Iudeilor; iar tu și casa părintelui tău se va pierde; și cine știe, dacă tu n'ai venit la regat (putere) pentru un timp ca acesta?” — Estera, 4 : 14.

19 Vedem, că Mardoheu inchipuie pe rămășița credincioasă din punctul de vedere a „servului credincios și înțelept”, și că Dumnezeu pe unele membre a clasei servului i-a folosit in scopul, ca să lămurească despre cele de lipsă pe alții, ca acuma cu curaj să stea de partea lui Dumnezeu. Cel ce voește să fie credincios față de Dumnezeu, acuma nu poate să se ascundă, ca să nu vorbească despre organizația lui Dumnezeu, și despre aceia, că este membru al acelei organizații. Acuma a sosit timpul, când fiecare membru al clasei rămășiței trebuie să fie recunoscut prin aceia, că cu hotărâre stă de partea Domnului. Despre împăcare nici vorbă nu poate fi. Cei ce fac parte din rămășiță, trebuie să se declare de partea lui Dumnezeu.

a lui Cristos și a împărăției sale; de altfel nu pot să facă parte din clasa miresei. Isus a zis: „Cel ce nu este cu mine, este împotriva mea, și cel ce nu strânge cu mine, risipește.” Aceasta se potrivește întocmai la timpul prezent.

²² Acuma a sosit timpul, când membrele rămășiței, trebuie „să țină cu tărie ceiace au, ca nucumva cineva să le ia cununa”; și în același timp fiecare trebuie să-și păstreze neprihănirea înaintea lui Dumnezeu. Soarta lui trebuie să fie legea cu a unsului lui Dumnezeu, și trebuie să fie unul dintre aceia, care cu deplină tărie se pune împotriva oricărei piedeci, ascultă de poruncile Domnului și se supune; lucrul așa trebuie să-l execute, cum îi poruncește Dumnezeu, și trebuie să fie credincios până la moarte. Dacă cineva s'a împărășit de îndurare prin cunoașterea adevărului, după aceea neglijează porunca lui Dumnezeu, umblă pe drumul nelegiuirii și se alină în mare primejdie. Este datorința credincioșilor lui Dumnezeu, ca să facă atenți pe unii ca aceștia, să strige cu gura mare, să nu se oprească dela aceasta. (Isaia 58 : 1) Dumnezeu a pus pe clasa sârbului de strajă, și-i spune: „Când zice celui nelegiuit: Nelegiuitule vei muri; și tu nu vei vorbi, că să deștepti pe cel nelegiuit dela calea sa, acest nelegiuit muriva pentru lărădelegea sa, dară din mâna ta voi cere sângele său.” (Ezechiel 33 : 8) Cel ce neglijează îndeplinirea datorințelor sale, aceasta înseamnă una cu călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Dacă cineva devine necredincios față de Dumnezeu, altul va fi pus în locul lui, pentru că azi lucrul lui Dumnezeu trebuie să meargă înainte.

²³ Mardoheu a știut, că poporul său numai în Dumnezeu poate avea speranță, a avut deplină încredere în îngrijirea dumnezeiască, când a trimis vorba reginei Estera: „Cine știe dacă nu chiar pentru timpul de față ai ajuns la regat?” Această declarație a lui Mardoheu înseamnă următoarele: „Nu este oare sigur, că chiar Dumnezeu te-a pus în starea unde te afli, ca să fii folosită în scopul său pentru mântuirea poporului său?” Desigur, chiar pentru aceasta s'a întâmplat astfel și Mardoheu chiar așa a și crezut. Aztăzi știm, că rămășița lui Dumnezeu formează un popor, care a fost scos afară dintre popoarele de pe pământ pentru numele său, și aceștia sunt pe pământ și formează o parte a organizației lui Dumnezeu, pentru scopul hotărât, ca să pună mărturie ca mortorii lui Iehova și să cânte lauda numelui său. Prin urmare nici un membru al rămășiței nu-și poate păstra altcum neprihănirea înaintea lui Dumnezeu, numai așa, dacă și duce la îndeplinire mărturia cu care a fost încredințată rămășița. Trebuie să se mărturisească pe față și cu curaj că este martorul lui Dumnezeu, de altfel nu poate să aibă parte de scut și ocrotire. Dacă vrea să fie scăpat, trebuie să dovedească că iubește pe Dumnezeu.

²⁵ Participarea la servicii nu lui Dumnezeu îi aduce folos, ci rămășiței, deoarece această acti-

vităte dă ocazie, ca să-și dovedească credincioșia față de Dumnezeu. Marele război mondial în anul 1918 deodată a fost oprit, pentru cei aleși. Atunci a fost poruncit poporului lui Dumnezeu, ca să vestească popoarelor vestea adevărului înainte de Armaghedon. (Matei 24 : 14-22) Așadar clasa rămășiței nu este în neștiință în privința scopului lui Dumnezeu față de ea. Pentru aceasta a fost ridicată la starea aceasta de favoare din prezent, ca în calitate de martorul lui Iehova, să-i cânte lauda, și chiar acuma în ziua aceasta trebuie să îndeplinească voința lui Dumnezeu.

²⁶ Cu toată Estera și Mardoheu reprezintă una și aceeași clasă, anume rămășița lui Dumnezeu de pe pământ, cu toate acestea au fost în astfel de împrejurări, când nu totdeauna au putut să comunice personal întreolaltă. Cuvintele lor au fost transmise prin niște soli. Aztăzi poporul lui Dumnezeu trăește imprășițat pe pământ, și membrele rămășiței nu totdeauna pot să se întâlnească personal. Uneori se adună laolaltă, și anume cu ocazia unor conferințe mari, în număr mai mare, și se mângâie și se încurajează unii pe alții. Aceasta însă se întâmplă rarori. Cu toate acestea Dumnezeu s'a îngrijit de o unealtă prin care să fie în legătură unii cu alții. De mai mulți ani folosește Domnul revista în scopul acesta, aceasta totdeauna la accia se silește, ca să ducă adevărul rămășiței. Nu adevărul oamenilor, ci a lui Dumnezeu, din această cauză este unealta sau canalul lui Dumnezeu, și nu este a oamenilor. De un timp anumit, revista importanța serviciului o leagă tare de inima fraților; aceasta a stârnit multe ocări amare din partea acelor, cari pe vremuri au cunoscut adevărul, iar în urmă s'au întors dela el. Aceștia cu asprime atacă și critică revista, deoarece aceasta publică adevărul. Aceste lucruri însă nu trebuie să neliniștească pe rămășița. Critica aspră a celor ce se luptă împotriva adevărului dovedește, că dușmănia aceasta o pune la cale dușmanul, și credincioșii fac voia lui Dumnezeu. Cei ce cred, că Dumnezeu își conduce lucrul prin Isus Cristos, vor sta cu tărie și vor stăruii în calea lor cu curaj și credincioșie, servind cu bucurie cauza împărăției.

²⁷ Cei ce în ilustrație au fost închipuiți prin Estera, cari acuma văd seriozitatea situației, comunică cu frații lor, că și ei stau lângă ei și vreau să ia parte la lucrarea împărăției. În unire cu aceasta citim: „Atunci zise Estera să răspundă lui Mardoheu: Mergi adună pe toți Iudeii aflători în Susa, și postiți pentru mine, și nici să mâncați, nici să beți trei zile, noaptea și ziua; și eu și tinerele mele vom posti de asemenea; după aceea voi intra astfel la rege, deși aceasta nu este după lege; dară de este să pier, voi peri.” — 4 : 15, 16.

²⁸ Estera și-a exprimat lămurit atitudinea și hotărârea ei în privința de a lua parte la lucru, chiar dacă aceasta ar costa-o viața. În trecut Domnul fără îndoială a arătat multă răbdare și fără îndoială nu a ținut seamă de anumită neglijență sau nepăsare, acuma însă întrebarea din

discuție a ajuns între niște cadre foarte strâmte, și toți aceia, cari stau de partea Domnului, lângă Domnul trebuie să hotărască, că de altfel vor fi vânturați în tabăra dușmană.

20 Dumnezeu voiește cu hotărâre, că poporul său, când în timp de strâmtorare cere ajutor dela El, ca să vină înaintea lui cu umilintă și inimă zdrobită, persoana lor să o lase departe înapoi. Sacul și cenușa înseamnă o supunere completă voinței lui Dumnezeu, și acest sistem de umilire, adeseori a fost aplicat împreună cu post și rugăciune de astfel de iudei, cari au căutat să primească îndurarea lui Dumnezeu.

21 Evreii de aceia au făcut așa, deoarece au fost poporul ales al lui Dumnezeu, după cum stă scris: „Iar eu când ei erau bolnavi îmbrăcați-m'am cu sac, amărât-am sufletul meu cu ajunare, și rugatu-m'am cu capul plecat la sân.” (Psalm 35:13) Nici un alt popor nu a făcut așa, decât numai evreii; și acesta numai pentru aceia a făcut așa, deoarece Iehova i-a fost Dumnezeu. Când Daniel a cerut ajutor dela Dumnezeu, așa a vorbit: „Și am îndreptat fașa mea către Domnul, Dumnezeu, ca să-l caut prin rugăciune și cereri, prin ajunare, prin îmbrăcare în sac și în cenușă.” (Daniel 9:3) Că umilinta de acest fel se întâmplă după voința lui Dumnezeu, este arătat de cuvântul lui Dumnezeu prin profetul său: „Și acum zice Iehova: Întoarceți-vă către mine din toată inima voastră, în ajunare, în plângere și în jale.” (Ioel 2:12) Isus în mod deosebit a accentuat importanța rugăciunii și a postului; așa a vorbit: „Dar acest soi de draci nu iese afară, decât cu rugăciune și post.” — Matei 17:21.

22 Estera a urmat legea și obiceiul poporului său. A declarat că postul este un privilegiu pentru dansa, și pe fiecare iudeu din Susa l-a invitat să postească. Aceasta a însemnat recunoașterea supremației lui Iehova, și că iudeii cu totul atârână de El. Rugăciunea și umilirea Esterei și a celorlalți iudei nu putea avea de bază alta, decât numai câștigarea îndurării lui Dumnezeu. Deoarece în privința postului au urmat obiceiurile evreilor, este cu totul sigur, că s'au rugat către Iehova Dumnezeu. Pecând Estera a făcut așa, prin aceasta nu s'a năzuit la întărire prin „desvoltare de caracter”, ca astfel să se apuce de slujba ei mare, anume, ca fără să fie chemată, să pășească înaintea regelui. Cu mult mai mult a avut lipsă de îndurarea și mila lui Dumnezeu, ca să-i dea ajutor, ca să treacă peste situația primejdioasă. Când a pășit înaintea regelui fără să fi fost chemată, prin aceasta s'a expus pericolului de moarte, și aceasta ar fi cuprins în sine și moartea lui Mardoheu și a tuturor celorlalți evrei. Nici nu se poate închipui o situație mai strâmtorată, ca aceasta, când așa mare lipsă era de ajutorul lui Dumnezeu. Estera deci așa a început, că s'a umilit și închinat înaintea lui Dumnezeu, și sub mâna puternică a lui Dumnezeu. A invitat pe fiecare iudeu din localitate, ca să facă asemenea. Puterea este în unitate (a ținea laolaltă), și

Estera în această a fost condusă de îngrijirea dumnezeiască. Fie în situație grea, fie în belșug, frații totdeauna la aceia să se nizuiască, ca să țină laolaltă cașicum ar fi numai un singur om. „Iată ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună [în unitate].” — Psalm 133:1

23 Noi trăim acum în zilele din urmă. A sosit timpul, când încă înaintea izbucnirii războiului Armagedonului trebuie să se pună mărturia cea din urmă pentru numele și cuvântul lui Dumnezeu. Diavolul vede, că timpul lui este scurt, și se pregătește ca să nimicească pe rămășița lui Dumnezeu. Rămășița lui Dumnezeu nu este în necunoștință în privința puterii și activității dușmanului. Pentru că este o mare probă, și știe că numai dela Domnul poate să primească putere, și fără Domnul nici unul dintre ei nu poate să stea. Pentru binele rămășiței a scris psalmistul, când următoarele cuvinte le-a pus pe buzele credincioșilor: „Păzește-mă Dumnezeule, căci în tine mă incred.” (Psalm 16:1) „Mântuiește Doamne te rugăm! Dă izbândă Doamne, te rugăm!” (Psalm 118:25) „Îmi ridic ochii spre munți. De unde imi va veni ajutorul? Ajutorul imi vine dela Domnul, care făcui cerurile și pământul. Da, El nu va îngădui să și se clatine piciorul; Cel ce te păzește nu va dormita. Iată, că nu dormitează, nici nu doarme, Cel ce păzește pe Izrael. Domnul este păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă. De aceia nu te va bate soarele ziua, nici luna noaptea. Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul. Domnul te va păzi la plecarea și la venirea, de acum și până în veac.” — Psalm 121

24 Desigur, că tot acest spirit a indemnă pe apostol să scrie următoarele în interesul rămășiței: „Încolo fraților întăriți-vă în Domnul și în puterea țării lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor Diavolului. Căci noi n'avem de lupțat numai împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, cari sunt în locurile cerești. De aceea luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele îmbrăcate cu râvna evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea prin duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Veghiați la aceasta cu toată stăruința și rugăciunea pentru toți slinții.” (Efeseni 6:10-18) Astfel după cum Estera a invitat pe toți, ca să postească cu ea, tot astfel invită apostolul pe toți unșii, ca să țină laolaltă și să se roage și să se închine pentru ei înșiși și pentru mântuirea lor, după aceia se roagă pentru ascultarea

cererei lor, că cu curaj să poată mărturisi adevărul.

²⁴ Venirea Esterei înaintea regelui arată în mod simbolic pe rămășița, care stă înaintea scaunului de judecată a lui Isus Cristos; Cristos este marele judecător, și El va decide, ce purtare este potrivită și corespunzătoare din partea rămășiței. El este în templu și conduce clasa templului.

²⁵ Estera a exprimat, că ține de privilegiu, ca să-și pună viața în joc, neținând seamă de aceea, că va peri sau nu, a căutat să-și îndeplinească datorința. Faptul, că pășirea ei înaintea regelui fără să fi fost chemată, a constituit un pericol atât de mare, a preumbrit cu mult mai mult decât venirea rămășiței înaintea marelui Judecător, prin rugăciunile lor. Membrele rămășiței văd azi lămurit, că viața lor o poartă în mâinile lor, întrucât cu credincioșie continuă mărturia despre împărăție, fără să țină seamă de poruncile organizației Diavolului cu privire la schimbarea sistemului lor de lucru. Ei știu că sunt răspunzători față de „stăpânirile înalte”; adică față de Dumnezeu și organizația sa; ei au hotărât, că vor înainta în lucru fără să țină seamă de dușman; pentru aceasta își proștern cauzele înaintea marelui Judecător Isus Cristos, ca să-i judece definitiv. Astfel vegheză și se roagă, în timp ce înaintează în lucru. Nimenea dintre ai Domnului nu se aruncă cu dinadins în ceva situația periculoasă. Lucrul mai întâi îl proșterne înaintea Domnului prin rugăciuni și cereri, care înțelepciune dumnezeiască precum și conducere ca să umble pe calea potrivită.

²⁶ Estera spune: „Voi merge, chiar dacă va trebui să pier”; iar clasa preumbrită prin ea spune: Lucrul împărăției îl vom executa, chiar dacă va trebui să murim. Știm că Dumnezeu pe care îl stăjnim, poate să ne mântuie; să aibă loc această mântuire pe pământ sau prin moarte prin schimbare în asemănarea și mărirea Domnului, Domnul va hotări, și noi suntem mulțumiți în ceiace face.”

²⁷ Estera a lucrat cu mare înțelepciune și bine cugetat, dar când a fost sosit timpul, deloc nu a întârziat. Și membrele rămășiței liniștit cum-pănesc situațiile primejdioase, dar nu întârzie, deoarece timpul a sosit pentru executarea lucrului împărăției, și trebuie făcut cu curaj.

²⁸ După starea lucrurilor putem fi siguri, că Mardoheu, Estera și ceilalți evrei s'au purtat după obiceiurile și legile poporului lor, aceasta înseamnă că au postit și s'au rugat la Dumnezeu, ca să-i păzească și să nimicească pe dușman. Profețiile însemnate de prorocii lui Dumnezeu, deseori s'au împlinit de mai multe ori. Începând dela Eden numele lui Dumnezeu a format întrebarea cea mare de discutat, și tot aceasta este întrebarea cea mare și acuma. Prin iconanele profetice, Dumnezeu a preumbrit voința sa pentru curățirea numelui său, și din acest scop a îndemnat pe profesii săi, ca să pună pe buzele poporului astfel de rugăciuni, care prin nimicirea dușmanului au șintit la curățirea numelui său.

²⁹ Mardoheu a văzut din apucătura dibace a lui Haman, mișcarea gloatei dușmanilor lui Dumnezeu pentru nimicirea tuturor servilor lui Iehova. Acest lucru fără indoială l'a dat în știre Esterei și celorlalți, și împreună au cerut dela Dumnezeu, ca să nimicească pe Haman și pe toți tovarășii lui. La acest eveniment se potrivește o rugăciune profetică, care în timpul Esterei fără indoială a ajuns la împlinire în mic; rugăciunea aceasta este următoarea: „Dumnezeule nu tăcea. Nu tăcea și nu te odihni Dumnezeule! Căci iată că vrăjmașii tăi se frământă și cei ce te urăsc înalță capul. Fac planuri pline de vicleșug împotriva poporului tău și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de tine. Veniți zic ei să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Izrael. Se strâng toți cu o inimă, fac un legământ împotriva ta: corturile lui Edom și Izmaeliții, Moabul și Hagareniții, Ghebal, Amon, Amalec, Filistenii cu locotorii Tirului. Asiria se unește și ea cu ei, și își împreună brațul ei copiilor lui Lot. Fă-le ca lui Madian, ca lui Sisera, ca lui Iabin la pârăul Chison, care au fost nimiciți la Endor, și au ajune un gunoi pentru îngrășarea pământului. Să fie rușinați și îngroziți pe vecie, să le roșească obrazul de rușine și să piară! Ca să știe că numai tu, al cărui nume este Domnul, tu ești Cel prea înalt pe tot pământul.” — Psalm 83:1-10 și 17, 18.

³⁰ În aceste zile din urmă Satan și-a organizat oștile sale împotriva rămășiței lui Dumnezeu, și poartă război împotriva lor. Dușmanul se poartă viclean și referindu-se la legi vrea ca să se justifice. Oștile lui Satan se compun din preoții căzuți dela Dumnezeu și aceia, cari odinioară au cunoscut adevărul, însă în urmă s'a dezvoltat dintr'ânșii „servul rău” sau „omul fărădelegii”.

³¹ Acumia numele lui Iehova formează întrebarea de discutat, și numai rămășița este singură aceia clasă, care cu stăruință ține la numele lui Dumnezeu, pentru aceasta cere rămășița în armonie cu voința lui Dumnezeu: „Dumnezeul laudei mele nu tăcea! Căci protivnicii au deschis împotriva mea o gură rea și înșelătoare, îmi vorbesc cu o limbă mincinoasă. Mă înconjoară cu cuvântări pline de ură și se războiesc cu mine fără temei. Pecând eu îi iubesc, ei îmi sunt protivnici; dar eu alerg la rugăciune. Ei îmi întorc rău pentru bine, și ură pentru dragostea mea. Pe vrăjmașul meu pune-l sub stăpânirea unui om rău, și un pârăș să stea la dreapta lui! Aceasta să fie din partea Domnului plata vrăjmașilor mei, și a celor ce vorbesc cu răutate împotriva sufletului meu. Iar Tu Doamne, Dumnezeule, lucrează pentru mine din pricina numelui tău, căci mare este bunățatea ta; izbăvește-mă! Măcar că ei blastămă, Tu binecuvintează; măcar că se ridică ei împotriva mea, vor fi înfrunțați, iar robul tău se va bucura. Protivnicii mei să se îmbrace cu ocară, să se acopere cu rușinea lor cum se acopăr, cu o mantie!” — Psalm 109:1-7, 20, 21, 28, 29.

³² Iehova a declarat, că pecând va așeza coroana de aur pe capul regelui său, marele dom-

nitor va găsi pe toți dușmanii lui. (Psalm 21 : 9) Pentru aceasta se unește cu voința lui Dumnezeu, ca rămășița să ceară dela Dumnezeu nimicirea dușmanilor săi, ca numele Celui prea înalt să fie înălțat peste întreg pământul: „Dumnezeu se scoală, dușmanii lui se risipesc, și protivnicii lui fug dinaintea feței lui. Cum se risipește fumul, așa-i risipești tu; cum se topește ceara la foc, așa pier cei răi dinaintea lui Dumnezeu.” — Psalm 68 : 1-2

„Nici un singur membru al rămășiței să nu lase să se incuibe în inima sa ura; chiar nici împotriva nelegițiilor! Răzbunarea este a lui Dumnezeu și El va răsplăti la toți; judecata sa o împărește cu dreptate și întru justificarea numelui său. Acuma este privilegiul rămășiței, ca să stea de partea lui Iehova Dumnezeu și înaintea și în timpul curățirii numelui lui Dumnezeu să-i cânte preamărirea. Deoarece rămășița cu credincioșie face aceasta și mărturia despre împărăție o face cu conștiință curată, pentru aceasta dușmanul caută s-o nimicească.

„În viața Esterei a urmat un punct periculos, și ea s'a pregătit, ca să țină piept cu curaj cu clipa aceasta. Acuma și în viața rămășiței lui Dumnezeu a ajuns un punct periculos și fiecare membru a rămășiței cu curaj trebuie să țină piept cu aceasta, purtându-se cu umilință înaintea lui Dumnezeu, supunându-se cu bucurie și cu încredere deplină, că la timpul său și în modul său cum vede de bine, Dumnezeu se va îngriji de eliberarea desăvârșită a acelor, cari îl iubesc; aceasta va servi spre mărirea vecinică a lui Dumnezeu.

(Continuarea urmează)

Întrebări pentru studiul berean

1, 2. În ce scop a dat Dumnezeu privilegiul rugăciunii? Totdeauna ascultă și împlinește cererea? Arată un caz, când a ascultat rugăciunea!

3—5. Arată, dacă Mardoheu a procedat potrivit, când a auzit de planul mizerabil al lui Haman! Intrucât dovedește cazul acesta credința lui Mardoheu în Dumnezeu?

6, 7. Cum 'a avut cunoștință Estera despre planul vicelan al lui Haman? Cum s'a împlinit această parte a icoanei profetice?

8—11. Ce a făcut la aceasta Mardoheu? Cum a hotărât el purtarea Esterei în cazul acesta? Explică cum închipue aceasta alitudinea poporului lui Dumnezeu din timpul prezent!

12, 13. Ce veste a fost trimisă Esterei? Ce a răspuns la aceasta? Explică s'au purtat cuminte amândoi în cazul acesta!

14—16. Justifică împrejurarea, că au mers înaintea unui domnitor pământean, ca să ajute poporului de legământ al lui Dumnezeu! Ce închipue aceasta?

17, 18. Ce împrejurare a mărit primejdia la vedere în privința pășirii Esterei înaintea regelui? Cum se împlinește aceasta în zilele noastre?

19, 20. Ce scop a avut Satan, voind să nimicească pe toți iudeii? Ce îndrumare sună rămășiței?

21—23. Arată înțelepciunea cuvintelor lui Mardoheu din Estera 4:13, 14! Intrucât este aceasta o avertizare pe seamă rămășiței din timpul prezent?

24, 25. Explică declarația lui Mardoheu: „Cine știe oare nu chiar pentru aceasta ai fost ridicată la regat?” Aplică declarația aceasta!

26. Cum a comunicat Mardoheu cu Estera? Cum se întâmplă azi comunicarea între poporul preumbrat aici?

27—33. Estera imediat a trebuit să intervină pentru poporul de legământ al lui Dumnezeu. Cum a procedat? Demonstrează prin citarea altor texte, dacă a lucrat potrivit? Arată din aceasta lecția aceia, care este bună pentru rămășița din prezent!

34—38. Ce învățătură este din aceasta pentru timpul prezent, anume din aceia, că Estera a venit înaintea regelui, luând în seamă pericolul în care se afla? Ce putem învăța din aceia cum Estera s'a apropiat de rege?

39, 40. Arată diplomația (viclenia) pe care a folosit-o Satan pentru reușita scopurilor sale nelegiuite! Arată, că și azi tot astfel procedază!

41—43. Citează texte, cari exprimă rugăciunea rămășiței în prezent! Cum se va purta rămășița, dacă va aștepta curățirea numelui și cuvântului lui Dumnezeu?

44. Fă comparație între alitudinea Esterei și a rămășiței la această parte a dramei!

(W. T. din 1 Iulie 1931)

Când s'a născut cel mai mare om de pe pământ

ASTĂZI pentru aceia trăim în epoca marilor invențiuni, deoarece epoca în care trăim este aceia, pe care au profețit-o prorocii Domnului. (Daniel 12 : 4) Radio și aeronavigația face parte din minunile secolului nostru. Să ne închipuim că este noapte și jur împrejur domnește cea mai perfectă liniște. În dormitor un om șade culcat, dar nu poate să doarmă; își intinde mâna, pune în funcțiune aparatul său de radio; și deodată se aud niște voci minunate dintr'un loc necunoscut, și dau seamă despre măreția lui Dumnezeu, și despre îngrijirea lui pentru binecuvântarea omenirii, ceiace înbucură inima. Deodată se face o mare strălucire în bezna nopții, și vede pe cer o flotă aeronauală, în cari ocupă loc o mulțime nenumărată de cântăreși vestiți. Sub influența strălucirii și a cântării se înviorează și strigă fără voie: „Ce minual, ce frumos e!” Aceasta

însă numai slab descrie evenimentul ce a avut loc în noaptea nașterii lui Isus.

Dela tragedia edenică au trecut deja patrumii de ani. Două mii de ani au fost trecuți de atunci, decând Dumnezeu a promis lui Avraam: „Voi înmulți seminția ta ca stelele cerului și ca nisipul depe țărmurile mării; și întru seminția ta se vor binecuvânta toate neamurile depe pământ.” (1. Moise 22 : 17, 18) În tot cursul acestui timp, popoarele depe pământ au suportat dureri, jale și suferințe și au așteptat timpul mântuirii lor; iar ingerii cerului cu atenție încordată au așteptat nașterea Mântuitorului lumii. Timpul acestui mare eveniment a sosit.

Pregătirea pământescă a fost simplă și se poate spune în câteva cuvinte. La acest eveniment minunat întru nimic nu ar fi putut contribui marile pregătiri întocmite de oameni. Dumnezeu s'a în-

grijit, ca reprezentanții de pe pământ ai Diavolului să nu poată fi martori la nașterea acestui martor iubit al său. Fariseii și preoșimea veacului acela au susținut, că sunt reprezentanții lui Dumnezeu, precum Țac și azi preoșii; însă nici unul dintre aceștia nu a fost invitat, ca să fie martor la nașterea Mântuitorului. Ca martori ai acestui eveniment minunat fără păreche, Dumnezeu a ales mai bucuros niște oameni simpli, păstori cinstiți.

În cer însă se făceau mari pregătiri. Arhangelul Gabriel ieșit dela fața Domnului a făcut serviciul cu vr'o câteva luni mai înainte, ca să anunțe pe Maria de nașterea copilului, care va scăpe pe popoare de dușmani și pe cei supuși îi va readuce la pace cu Dumnezeu. Acest anunț important s'a întâmplat cu nouă luni înainte. Întretimp Gabriel s'a întors în cer și fără îndoială a avut atingere cu mulți îngeri și le-a povestit însărcinarea sa de pe pământ. Înaintea tronului lui Dumnezeu sunt milioane dintre aceste ființe. (Daniel 7:10) Cu ocazia aceasta, Dumnezeu a trimis pe împuternicitul său principal urmat de mari oști îngerești, ca să dea în știre pe pământ nașterea fiului său iubit. Când această oaste mare a pornit la drum spre pământ, mare bucurie trebuia să fie în cer, ce s'a manifestat prin cântări ce laudau pe Dumnezeu. Drumul din cer la pământ a ținut fără îndoială mai multe zile, și în timp ce acești îngeri cerești erau pe drum, s'a pregătit pe pământ locul istoric.

Iosif și Maria erau în spre drum către Betlehem, ca în urma ordinului cezarului să fie prezenți la conscrierea generală. Iosif era un om sărac și cinstit și peste toate a servit lui Dumnezeu Iehova. Nu a fost urmat de servi, popoarele nu au scos strigăte de bucurie pe drumul pe care trecea, nici nu s'au închinat înaintea lui și nici nu i-au sărutat degetele dele picioar. Ce alte obiceiuri sunt acuma între aceia, cari își inchipue, să sunt înzestrați cu mari privilegii și datorințe! Sotia lui Iosif ședea pe un măgar, iar Iosif cu bota în mână merge pe jos lângă dânsa. Acesta trebuia să fie un drum ostenitor peste dealuri și văi, fără nici un însoțitor văzut. Satan a știut, că unde se grăbește această păreche de oameni binecuvântați. Fără îndoială pe amândoi i-ar fi omorât în cale, dacă Dumnezeu nu l-ar fi împiedecat. Desigur îngerii cerești au fost trimiși să însoțească pe Iosif și Maria, aceștia au tăbărât în jurul lor, când se puneau jos noaptea la odihnă, și îi păzeau de atacurile dușmanilor și de orice rău. — Psalm 34:7.

După o călătorie ostenitoare de mai multe zile, pe înserate au ajuns în Betlehem, și nu mai puteau să primească adăpost, deoarece toate locurile erau ocupate. Oriunde au căutat adăpost au fost respinși. În sfârșit au găsit un adăpost într'un grajd de vite, care a fost părăsit. Ce loc potrivit a fost acesta pentru locul de naștere a Mântuitorului!

Era o noapte senină. Păstorii au strâns oile în târle, și stăteau pază lângă ele, împotriva fiarelor.

Erau niște oameni simpli, umiliți, și plăcuți, dealtfel Domnul nici nu i-ar fi folosit. Au cunoscut promisiunile lui Dumnezeu, pe cari le-a făcut părinților străbuni ai lor, și poate chiar despre aceste promisiuni vorbeau, vorbind despre viitor, când într'o bună zi Dumnezeu le va ridica un domnitor, pentru eliberarea lor de sub jugul roman. Probabil că au cunoscut profețiile despre venirea regelui și eliberatorului, cu toate că nu aveau lampă și cărți, din care să citească, erau treji și vorbeau despre lucrurile, cari încălzau inimile lor.

Atunci a sosit clipa, când oastea cerească a trebuit să apară. Dumnezeu orice lucru îl face la timpul său. În fruntea oastei cerești stătea ingerul puternic al lui Dumnezeu, acesta a fost încredințat, ca să anunțe nașterea iulii lui Dumnezeu. Probabil, că a fost ingerul Gabriel, deoarece nu demult el a anunțat evenimentul și Mariei. Când oastea a ajuns în apropierea orașului Betlehem, probabil că s'au oprit, și conducătorul lor a anunțat evenimentul acelor oameni umiliți, cari trebuiau să fie martorii nașterii lui Isus. Păstorii nu dormeau și așteptaseră zorile dimineții. „Și un inger al Domnului stătu lângă dânsii și mărirea Domnului străluci împrejurul lor, și ei se înfricoșară foarte tare. Și ingerul le zise: nu vă temeți căci iată vă binevestesc bucurie mare, care va fi pentru tot poporul, că azlăzi în orașul lui David fu născut vouă Mântuitor, care este Cristos, Domnul.” — Luca 2:9-11.

Mărirea Domnului care a apărut înaintea păstorilor a trebuit să fie o lumină mare cerească, deoarece mărirea Domnului regulat așa a apărut înaintea martorilor, dupăcum vedem din alte exemple însemnate în Scriptură. (Fapte 9:3) Trebuia să fie o strălucire cu mult mai mare decât aceia pe care o pot oferi aeronavele luminate a veacului nostru modern. Imediat după aceea păstorii au auzit niște voci plăcute de cântec, care a fost mai frumos decât orice cântec pe care l-a putut deatunci auzi urechea omenească. Acesta a fost cântecul oastei mari de îngeri, care a însoțit din cer pe împuternicitul principal. Cântecul acesta a sunat după anunțul împuternicitului, a fost adresat lui Dumnezeu și păstorii au auzit bine: „Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bunăvoire.” — Luca 2:14.

Aceasta nunumai că era textul unui cântec plăcut, ci totodată înseamnă o profeție despre aceia, că bărbatul acela, care s'a născut în ceasul acela în orașul lui David, are să curățească numele Părintelui său de orice ocară, pe pământ va restabili pacea și bunăvoire între oameni. Cântecul îngerilor acestora, desigur că l-au auzit și în cer și înaintea tronului lui Dumnezeu și ceilalți îngeri au cântat desigur. În timp ce cântarea aceasta minunată a răsunit în univers, poate că și Soarele și planetele au strigat de bucurie. Aceasta s'a întâmplat încă odată mai de vreme, precum ne arată însemnarea, atunci când Dumnezeu a pus

temeliile pământului, a locuinței omului desăvârșit. (Iov 38 : 7) Cu cât mai mult au trebuit să cânte cântece de laudă acuma, când s'a născut Mântuitorul omenirii, ca să facă din pământ o locuință fericită!

Cine stătea culcat acuma în ieselele din Betlehem și de unde a venit? Insemnarea lui Dumnezeu spune despre aceasta, că acela a fost Cuvântul (Logos), creatura cea dintâi a lui Dumnezeu. El a fost imputernicitul lui Dumnezeu întru crearea tuturor lucrurilor din univers. În armonie cu voința lui Dumnezeu, viața lui a fost acuma transpusă depe faza spirituală la cea omenească. Cuvântul (Logos) a devenit trup și a locuit între noi, ca să ștergă păcatele lumii. — Ioan 1 : 1-29.

Dumnezeu a anunțat înainte prin profeții său, că acest mare domnitor și mântuitor se va naște în Betlehem. (Mica 5 : 1) Profeția aceasta s'a împlinit în timpul hotărât și în locul stabilit. Satan în nici un fel nu a putut să împiedece împlinirea voinței lui Dumnezeu, cu toată desigur a avut cunoștință despre anunțarea nașterii și chiar și despre naștere. Se poate presupune cu siguranță, că pe Satan și pe ingerii lui stricați, o altă ceată

de ingeri ai lui Dumnezeu i-au împiedecat, ca să facă ceva rău cu ocazia nașterii Mântuitorului. Prin acest eveniment minunat puterea mare a lui Dumnezeu a fost arătată, și a servit scopul, ca fiecare inger căzut al lui Satan să vadă, că Iehova este Cel Atotputernic; că nimica nu poate să împiedece executarea scopurilor și voinței sale, și speranța pentru viața vecinică a acelor, cari și deacum încolo vor urma pe Satan, se va nimici pe veci. Văzând demonstrarea acestei puteri, și Satan trebuia să părăsească calea nelegiuită. Satan însă probabil, că este stricat complect; a stăruit cu încăpăținare în nelegiuirea sa și calea sa nelegiuită a continuat-o împreună cu conșoții lui mulți la număr.

Așadar într'atâta cuvântul lui Dumnezeu a fost justificat, deoarece puterea nelimitată a lui Dumnezeu s'a arătat prin transpunerea vieții Fiului său unul născut dela natura spirituală la cea omenească; nașterea ca om a fiului lui Dumnezeu a avut loc la timpul stabilit, în orașul regal Betlehem, exact așa dupăcum a anunțat aceasta cu multe secole mai înainte cuvântul lui Dumnezeu.

(W. T. dia 1 Iulie 1931)

Conspirație pentru pierderea Mântuitorului

ÎN timpul nașterii lui Isus romanii au stăpânit în Palestina, și regele Irod era numai un mic prinț sub stăpânirea și administrația romanilor, Satan dușmanul s'a cugetat cum să piardă pe copilul Isus. Irod era în stare ca să piardă pe oricine, care ar periclita onoarea lui de împărat. A făcut parte din acei politicieni fără suflet și nelegiuiți, cari sunt gata pentru orice fapte licăloase și nedrepte, și nu se sperie de nimic când este vorba, să-și ajungă scopurile egoiste. Irod pentru aceia a fost în această stare, deoarece a stat sub influența și puterea lui Satan.

În timpul acesta trăiau în Persia niște învățați numiți vrăjitori sau magi, cari se închinau stelelor sau altor lucruri, așadar erau idolatri, sau închinători Diavolului. (1 Corint. 10 : 20); Pe acești magi domnitorii aparținători organizației Diavolului obișnuesc a-i folosi ca pe niște slătuitori. Acești „înțelepți” au fost niște mediuri spiritiste, Diavolul a lucrat printr'ânșii. Pe oamenii de acest fel Satan i-a folosit ca uneltele sale la diferite timpuri. (2 Moise 7 : 11) Dintre aceștia mulți poate să fi fost niște oameni de treabă, dar se găseau numai în cursa Diavolului și s'au închinat la diferite lucruri, numai pe Dumnezeul viu nu l-au rugat. Satan chiar pe oamenii de felul acesta i-a putut folosi ca uneltele sale, cari n'au înțeles deloc amănuntele și însemnătatea planului său nelegiuit.

Acești înțelepți dela răsărit erau astrologi. Aceștia au crezut, că fiecare om născut în lume după rolul cel, va juca și după autoritatea sa stă sub o constelație specială. Multe cazuri s'au întâmplat, cari dovedesc, că Satan și ingerii lui

stricați, pot să producă străluciri (năluciri) pe cer, cari se mișcă în atmosferă și par a fi niște stele. Însă dupăcum știm stelele nu se mișcă astfel. În fața acestor astrologi Satan a produs o lucire în formă de stea și i-a făcut să credă, că steaua aceasta este steaua copilului, care s'a născut de rege a iudeilor.

Prin aceasta dușmanul a căutat să conducă pe acești înțelepți la Irod, ca să întrebe de rege: „Unde este acela care s'a născut acuma, de regele viitor al evreilor?” Întrebarea aceasta pusă a avut de scop, ca să trezească în Irod cugete criminale pentru pierderea copilului, și să facă pașii necesari pentru apărarea drepturilor sale regale. Dumnezeu a permis lui Satan să-și lucre planul până la punctul culminant, dar atunci a intervenit. Cum dovedesc faptele de mai târziu, conspirația aceasta Satan a încercat-o la vr'o doi ani după nașterea lui Isus.

Iosif și Maria în timpul acesta locuiau în Betlehem. Astrologii sau magii s'au prezentat înaintea lui Irod, și au zis: „Unde este regele iudeilor, care acuma s'a născut? pentru că i-am văzut steaua și am venit să-i facem cinste.” (Matei 2 : 2) Această veste a neliniștit în mare măsură pe Irod și pe soții lui, pe preoți și farisei. A trimis soli pentru înțelepți și i-a chemat la sine.

Fără indoială Satan era prezent nevăzut și guverna purtarea lui Irod; de fapt Satan pe toți participanții conspirației îi considera ca pe niște figuri de șah. Când preoții evrei s'au prezentat înaintea lui Irod, a întrebat dela dânșii unde trebuie să se nască Cristos. (Matei 2 : 4-6) După aceia

Irod fiind sub influența Diavolului a avut o convorbire secretă cu acești Magi dela răsărit, cari au făcut darea de seamă despre „steaua” pe care au văzut-o. Satan fără indoială așa a aranjat lucrurile, încât Irod trăia în credința, cașicum și-ar fi dus la împlinire planul său propriu.

După aceea Irod a dat drumul „înțelepților” spre Betlehem. (Matei 2 : 8) Aici avem a face cu cea mai stupidă fătărie. Ne aducem aminte cum s'a ivit mai întâi fătăria în timpul lui Enos, nepotul lui Adam, cu câteva mii de ani înainte de Cristos. Diavolul întotdeauna s'a îngrijit, ca fătăria să se ivească la timpul său. (1 Moise 4 : 26) Irod nu a cinstit pe Dumnezeu, și nici pe fiul său, oriunde l-ar fi găsit. Nici prin minte nu i-a trecut deci aceasta, ci numai de aceea a voit să găsească copilul, ca să-l omoare. Astrologii au apucat la drum spre Betlehem, iar Diavolul s'a îngrijit, ca năluca să meargă înaintea lor. Să ne însemnăm, că stelele nu se mișcă după plăcerea și pofta oamenilor, ca să calăuzească pe oameni odată dela răsărit spre apus, iar după aceea dela apus la mieznoapte, sau în alte direcții. Chiar și aceasta împrejurare dovedește cu convingere, că lucrarea nu a fost stea, cu toatecă înțelepții aceștia au susținut că e stea; deci aceasta nu era stea, ci era o năluca produsă de Diavol, pentru punerea la cale a conspirației nemiloase.

Astrologii — Biblia nu spune câți la număr — au sosit în Betlehem. Evangelia lui Matei spune următoarele despre aceasta: „Și venind în casă văzură pe copil cu Maria mama lui, și căzând se închinară lui, și deschizând comorile lor îi detură daruri, aur și tămâie și smirnă.” Așadar au găsit copilul și Satan a crezut, că acuma poate să pună mâna pe el să-l piardă. Dumnezeu însă a intervenit.

Insemnarea spune mai departe despre acești „magi”. „În urmă au fost înștiințați de Dumnezeu prin vis, să nu mai dăca pela Irod, și s'au în tors în țara lor pe un alt drum. După ce au plecat magii, un înger a Domnului se arătă în vis lui Iosif, și-i zice: Scoală-te ia pruncul și pe mama lui, fugi în Egipt și rămâi acolo până îți voi spune eu; căci Irod are să caute pruncul ca să-l omorâ. Iosif s'a sculat, a luat pruncul și pe mama lui, noaptea și a plecat în Egipt. Acolo a rămas până la moartea lui Irod, ca să se îplinească ce fusese vestit de Domnul, prin prorocul, care zice: Am chemat pe fiul meu din Egipt. Atunci Irod când a văzut că fusese înșelat de magi, s'a mâniat foarte tare, și a trimis să omoare pe toți pruncii de parte bărbătească, dela doi ani în jos, cari erau în Betlehem, și în toate împrejurimile lui, potrivit cu vremea, pe care o aflase întocmai dela magi.” — Matei 2 : 12-16.

Faptul, că Irod a lăsat să se omoare toți pruncii dela doi ani mai în jos, dovedește că dela nașterea lui Isus, până la conspirația cea mare au trecut doi ani. Pentru nereușita planului dușmanului și pentru ocrotirea fiului său, Dumnezeu a trimis pe fiul său iubit în Egipt, și acolo l-a ținut până la

moartea lui Irod. (Matei 2 : 19-21) Maria și Iosif mai târziu s'au întors în orașul lor natal în Nazaret; Isus aici a crescut în casa părințească până a ajuns vârsta mare.

Isus pentru aceea a venit în lume, ca să puha mărturie despre adevărul împărăției lui Dumnezeu. Aceasta a declarat-o El însuși cum citim din Ioan 18 : 37. Când era de treizeci de ani și a ajuns major după lege, a început la lucru să execute voința lui Dumnezeu. Pasul dintâi l-a condus la Iordan la Ioan Botezătorul, ca să-l boteze. Isus ca om desăvârșit avut-a oare lipsă să fie botezat de Ioan Botezătorul? Botezul înseamnă scufundare în apă, și simbolizează moartea sau îngroparea. Botezul lui Isus a arătat aceea, că Isus aducând o mare jertfă s'a predat pe sine Părintelui său să facă voia Părintelui său, de ar fi orice voia Părintelui său. (Matei 3 : 15-17) Ioan, care a scufundat pe Isus și după aceea l-a scos afară, în icoana aceasta reprezintă pe Dumnezeu; în mod simbolic, aceasta exprimă următoarele: Isus stă sub mâna Părintelui său să execute voința sa; aceasta îl va costa viața lui, Părintele însă îl va scoate din moarte, anume îl va învia din morți. Isus aici la Iordan a împlinit ceea ce a spus despre dânsul profetul: „Iacă vin, îmi place să fac voia ta Dumnezeu, și legea ta este înlăuntrul meu.” — Psalm 40 : 8, 9.

Citim despre botezul lui Isus: „Și în clipa aceea cerurile s'au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s'a auzit un glas, care zicea: „Acesta este fiul meu cel prea iubit, în care îmi găsesse plăcerea.” Ioan Botezătorul a primit un semn vizibil despre aceea, că Isus, fiul iubit al lui Dumnezeu s'a născut pentru mântuirea omenirii.

Satan dușmanul asemenea nu a neglijat, ca să nu fie prezent la evenimentul acesta important; fără indoială a auzit cuvintele de aprobare cu privire la Isus. Imediat a început să se cugete, cum ar putea să-l omoare. A știut că viața lui Isus atârna de faptul, dacă va rămânea până la sfârșit credincios față de Părintele său, sau nu.

Credincioșia înseamnă o supunere deplină față de legea lui Dumnezeu, atât literal cât și spiritului legii. Legea sau voința lui Dumnezeu este depusă în Sfânta Scriptură. Supunerea înseamnă stăruința neclintită de partea Domnului, și înseamnă ca să nu stăm niciodată de altă parte și să nu simpatizăm cu o cale, care este contrară cu calea lui Dumnezeu.

Isus și-a păstrat credincioșia și neprihănirea înaintea lui Iehova, Dumnezeu, și s'a dovedit vrednic de viață și de îndurarea și ocrotirea Părintelui său. Satan, Diavolul nu peste mult a avut ocazie, ca să pună la probă neprihănirea lui Isus. Din evanghelia lui Marcu (1 : 12, 13) vedem, că după botez, „Isus a fost dus de spirit în pustie.” „Patruzeci de zile a fost expus ispitelor lui Satan; între fiarele câmpului și îngerii din cer i-au servit.” Isus și-a păstrat cu credincioșie neprihănirea și

devotamentul față de Dumnezeu, întrucât s'a împotriviț tuturor ispitelor viclene ale lui Satan, și în sfârșit a poruncit Diavolului să plece. Dumnezeu prin aceia și-a arătat mai târziu aprobarea față

de-El, că a trimis îngerii sfinți la fiul său credincios și ascultător. Astfel a fost împiedecat planul rău a Diavolului cu privire la pierderea Mânturitorului omenirii.

(W. T. din 1 Iulie 1931)

Omul și locuința lui

UN mare principe, care dispunea de o putere și vază mare, stăpânitorul unei moșii întinse, înainta vesel, cu pași ușori pe calea fericirii. Era o bucurie să te uiți la dânsul; fața lui strălucea de bucurie; glasul lui era o muzică plăcută pentru ureche, răsuna curat și pătrunzător, ca glasul trâmbiței dimineața. Fiarele câmpului și pasărilor cerului cu supunere au ascultat de glasul lui. A avut din belșug cu ce să se îmbrace și cu ce să se hrănească, palatul lui zidit în mijlocul unei grădini mirositoare, a fost locuința fericirii și a bucuriei. Între el și Dumnezeu era o legătură de încredere. A fost stăpân peste tot ce a cuprins cu ochii; fericirea lui însă numai puțin timp a durat.

Un om, depe umbletul căruia se vedea, că e zdrobit sub povara anilor, călătorea într-o vale întunecoasă. Judecând după îmbrăcămintele și se părea că a fost un plugar și păstor de porci. Fața lui era întunecată și arăta niște porniri necurate, o inimă rea, și reavoitoare. Glasul lui suna dur, neplăcut și îngheșat. La vederea lui fiarele câmpului și paserile cerului fugeau din calea lui.

Acest om neplăcut, dur era principele mare de odinioară. Desbrăcat de putere și vază sa, instreinat față de Cel Atotputernic, n'a mai umblat pe calea fericirii. Calea lui aziăzi este cu mult mai nefericită și nemângăiată, ca mai înainte, și se slârșește în mocirla disperării.

Cum s'a întâmplat această schimbare mare din principe un pierdevară? Puterea și autoritatea lui, stăpânirea și viața pe care le-a primit dela Dumnezeu, le-a pierdut în urma nesupunerei, necredincioșiei sale și călcării încrederei ce a avut Dumnezeu față de El. Acuma o prăpastie mare îl despărțește dela Creatorul și binefăcătorul lui.

Este speranță pentru împăcare între om și Dumnezeu Cel prea Înalt? Se poate oare ca omul să-și recâștige iarăș teritoriul stăpânirii sale și să fie iarăși restabilit la starea lui fericită pe care a avut-o odinioară?

La aceste întrebări ne răspunde cuvântul lui Dumnezeu. În acesta vedem cauza, pentru ce s'a instreinat marele principe dela Iehova și în acesta vedem îngrijirea plină de îndurare a lui Dumnezeu în privința căii restatornicirii.

Biblia este cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, adevărul. Numai aceasta arată starea adevărată a fostului principe, care acuma este un om prăpădit. Această însemnare a Biblicii este mai frumoasă și mai interesantă decât orice altă operă literară.

Locul dramei a fost pământul; acesta a fost locuința marelui prinț. Chiar și aziăzi acesta este

locuința omului, adevărat a urmașilor omului dintâi. Acuma după șasemii de ani, puțin știu, că a cui este pământul, pentru ce a fost creat și în ce legătură stă cu Creatorul omului. Istoria omenirii, datorința sa față de Creatorul său și speranța pentru viitor numai un astfel de om poate să le vadă cum se cade și să le sprecieze, care ia în seamă adevărurile sfinte a Scripturii.

Izvorul adevărului este Sfânta Scriptură. Cu cât mai mult bea cineva din apa vieții a Scripturii, cu atât mai plăcută va fi pentru dânsul.

Cu toate că omul este nedesăvârșit și în urma acestui fapt este și mărginit, cu toate acestea pământul este pe seama lui un obiect de admirație. Dacă omul cinstit studiază pământul după părțile lui deosebite, sau viața animală sau de plante sau felurile multe a microbilor sub microscop și privește starea pământului cu ajutorul telescopului în asemănare cu celelalte stele, cu admirație trebuie să exlame văzând atâta înțelepciune ce se arată în univers. Dacă ajunge la cunoștința, că Dumnezeu a creat pământul pentru ce să servească de locuința vecinică a omului, tot mai mult și mai mult vrea să știe despre Creatorul universului. Telescopul numai în secolul al 17-lea a fost inventat, nu trebuie deci să ne mirăm, că oamenii înainte de aceia au crezut, că pământul formează centrul, în jurul căruia se grupează toate celelalte lucruri.

Cunoștința Creatorului mare, cum s'a arătat în crearea și îngrijirea omului, numai puțin au păstrat-o. Această cunoștință însă a constituit numai o vână subțire a adevărului, care a picurat indecursul veacurilor, și numai puțin au beut din el.

Omul chiar pela începutul istoriei omenirii a început să uite de Dumnezeu, mintea și vederea lui a mărginit-o la astfel de lucruri, pe cari le-a văzut cu ochii lui naturali. După ce se puteau vedea Soarele, Luna și stelele, unii și-au ațintit atenția către aceste lucruri create, și nu către Creator. Deoarece au văzut că orice viață de pe pământ este nutrită de Soare, au început să se incline înaintea acestei planete. Aceia însă, cari au păstrat cunoștința Creatorului au crezut într'ânsul. Ei au știut, că Dumnezeu stă deasupra cerului plin de stele, și numai pe El, pe Creatorul cerului și al pământului l-au împărțășit de cinste și onoare. Aceștia însă față de majoritate erau un număr de tot neînsemnat.

Desvoltarea telescopului și prin uzul altor științe au început să vadă, că pământul nu este

atât de important cum l-au văzut mai înainte. Au cunoscut aceea, că pământul în loc să stea în loc, și a fi centrul tuturor lucrurilor, are formă de sferă și este una din multele planete ce se învârt în jurul Soarelui, și Soarele formează centrul stelar, și planetele formează sistemul planetar al Soarelui.

Confesiunea romană, indeosebi conducătorii ei, peste o mie de ani au tot învățat, că pământul stă tare, și toate celelalte planete se învârt în jurul lui. Afară de aceasta au susținut, că numai singuri ei sunt tălcătorii legali ai Bibliei, și spre dovedirea înțelepciunii lor proprii se sprijineau pe Biblie. Această împrejurare, fără îndoială a contribuit cu mult mai mult decât altceva, la aceea, ca să întipărească în oameni idei false, greșite.

După înmulțirea cunoștinței oamenilor au învățat, că și pământul este numai o stea, între celelalte stele sau planete ce se învârt în jurul Soarelui. Aceste fapte recunoscute, au desmințit cu totul ideile susținute și propagate de preoșimea Romei. Aceasta a adus cu sine rezultatul, că mulți s'au simțit amăgiți în privința acelor învățături. Din aceasta însă a rezultat și necredința față de Biblie, mai mult nu au privit-o ca un document demn de încredere în privința adevărului. În sfârșit mulți cu totul s'au întors dela Biblie. Dacă acești preoși așa ar fi învățat adevărul, cum ni-l descopere Biblia, și dacă oamenii nu ar fi fost influențați de explicațiile greșite a învățătorilor falși, nu s'ar fi întors dela Biblie, și nici dela Dumnezeu.

Cunoștința crescândă pe terenul științelor naturale, ne descopere faptul, că în marele univers există stele așa de mari, pelângă cari pământul se vede numai cu un fir de bob. După constatarea astronomilor, corpul ceresc numit Beteiguze, este atât de mare, încât Soarele împreună cu toate planetele lui așa cum sunt la destul de mari depăr-

tări una de alta pe calea lor, ar încăpea înlăuntrul planetei Beteiguze. Cu mintea omenească cu greu se poate închipui mărimea acestei stele uriașe. Cu toate acestea cercetătorii luminați ai Cuvântului lui Dumnezeu știu, că în creațiunea lui Dumnezeu pământul mic ocupă un rol cu mult mai important decât steaua Beteiguse sau alta.

Învățații — nu toți — susțin, că scrierile Testamentului Vechiu sau Scripturii evreiască, nu au cunoscut relația pământului și a celorlalte planete una față de alta; însă această susținere a lor nu au putut-o dovedi cu nimica. Fără îndoială Dumnezeu nu a avut de gând să explice în Biblie relația pământului față de celelalte corpuri cerești.

Pe oamenii de încredere a timpului trecut, cari au scris Biblia, spiritul lui Dumnezeu i-a condus; din aceasta se poate deduce cuminte, că în privința creerii au cunoscut și astfel de lucruri, cari lucruri nu sunt însemnate în Scriptură. Însă ceea ce au scris sub îngrijirea lui Dumnezeu, este adevăr; despre aceasta putem fi siguri. Acești sfinți ai veacurilor trecute, așa au scris lucrurile, după cum au fost îndrumați de spiritul sfânt al lui Dumnezeu. — 2 Samuel 23 : 2.

Cu privire la relația omului față de pământ și față de Creator, singurul izvor adevărat numai Biblia poate fi. Dacă omul ia în mână Biblia, vede din ea, că în orânduirea lui Dumnezeu omul ocupă un rol foarte important, și că la timpul său toate ființele din cer și de pe pământ vor fi aduse într-o legătură de unitate armonioasă. Despre aceasta a scris martorul inspirat al lui Dumnezeu, că „săcându-ne cunoscut taina voinței sale, potrivit găsirii sale cu cale, pe care mai dinainte și-a pus-o în gând. Pentru înțocmirea împlinirii timpurilor cuvenite, să-și adune iarăși toate în Cristos, cele din cer și cele de pe pământ într'ansul.” — Efesenii 1 : 9, 10.

(W. T. din 1 Iulie 1931)

Prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu

(Continuare)

Această lume a doua a lui Satan însă are și o parte văzută, care este cunoscută sub denumirea de „pământ”. Pământul sau partea văzută se compune din astfel de organizații omenești, cari sub supravegheria lui Satan s'au silit a umplea cu neadevăr, cu înșelăciuni, cruzimi, amăgiri, fătărnicii, apăsare și tiranii, și prin învățăturile lor rele s'au străduit la defăimarea lui Dumnezeu. Cu deosebire însă aceea trebuie să scoatem în evidență, că Satan lucrează mai mult prin organizații, decât prin indivizi. Cuvântul „lume” înseamnă „organizațiune” sau „instituțiune”. Această gândire vine înainte și în acele cuvinte, pe cari le-a spus Satan, în timpul când a ispitit pe Isus. Vezi Matei 4 : 8, 9 unde citim: „Diavolul l-a dus apoi pe un munte foarte înalt, i-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor, și i-a zis: „Toate acestea lucruri îți le voi da șic; dacă te vei arunca cu fața la pământ și te vei închina mie.”

Putem vedea deci, că toate instituțiile politice ale lumii derivă dela Satan; că războiul a fost adus prin acestea, și pământul este umplut, cu jefuire, imoralitate, depravare, și apăsare. Marile organizații financiare din partea lor aduc și strămtorească pe sărăcime prin biruri mari, dări și prin urcările prețului, iar marile instituții religioase apasă pe popor prin „chinul vecinic” și „învățătura despre sfânta treime”, și prin „dreptul divin al domnitorilor și preoților”. În chipul acesta îl arată pe Dumnezeu în mod fals și îl defăimă.

Dumnezeu s'a hotărât, că pe marea organizațiune așa numită „lumea aceasta” o va nimici, și Scriptura adeseori vorbește despre „sfârșitul lumii”, prin aceasta însă nu se arată sfârșitul „pământului”, sfârșitul organizației murdare, nedreaptă și apăsătoare a lui Satan. ?

Întrucât pe această lume pentru aceea a organizat-o Satan, ca să se opună lui Dumnezeu, și

pentru că este dușmanul deschis a lui Dumnezeu, prin urmare care ajută lui Satan sau organizației sale, sau dacă numai simpatizează cu aceea, sunt dușmanii lui Dumnezeu, pentru că țin laolaltă cu acel mare dușman, care stă împotriva lui Dumnezeu, și pe el îl arată într-o lumină falsă și îl defaimă.

Cari doresc să fie pe partea Domnului, „trebuie să iasă din lume”. Viața lor viitoare de aceea depinde, că ocupă ei oare loc în partea Domnului și că ies ei oare la luptă pentru adevărul său, pentru că este scris: „Nu puteți servi lui Dumnezeu și lui Mamon”; „nu puteți fi părtași la masa Domnului și a dracilor”.

Apostolul spune: „Înțelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 3:19) Aceasta înseamnă aceea, că și planurile și planuirile celor mai înțelepți oameni sunt nebunie, pentru că pe Dumnezeu nu-l iau în considerare. Aceasta înseamnă, că planurile nu pot aduce binevântări pe seama omenirii. Și în timp ce apostolul se adresează la aceia, cari se silesc spre a plăcea lui Dumnezeu, ca „să se păzească neînținași de lume”. Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă aceea, că dacă cineva, care se ține de creștin, lucrează împreună (cu organizația Diavolului) în cruzimea lumii, în exercitarea apăsării și nedreptății, se întină pe sine și se dovedește de incapabil pentru aceea, ca Maestrul să-i poată lua folos. Un astfel ouc-pă loc împotriva lui Dumnezeu și de partea Diavolului.

Noi acum în chip demn suntem pregătiți la aceea, ca să înțelegem următoarea zicere a apostolului: „prietenia acestei lumii este dușmănie față de Dumnezeu”; și ceva și din aceea ca „să nu iubiți această lume, și nici pe cele ce sunt în această lume. Cine iubește această lume, în acela nu este iubirea Tatălui.”

Suntem convinși, că fiecare om bun s'ar bucura, dacă mișelească domnie a lui Satan s'ar sfârși; dacă s'ar sfârși păcatul, nedreptatea, sărăcia, apăsările, stoarcerea, stricarea moralului și depravarea, și toate defaimele ce cad asupra lui Dumnezeu, și răstălmăcirea adevărului. Mulțămită fie lui Dumnezeu că „sfârșitul lumii acesteia” a sosit. Christos și-a îmbrăcat puterea și a început acțiune împotriva lui Satan. Ce repede va ajunge lucrul la sfârșit, și Satan va fi înfrânat pentru o mie de ani, ca să numai poată înșela națiunile până la sfârșitul celor o mie de ani. (Apocalips 20:2, 3) Omenirea ce repede se va elibera din puterea lui Satan și de sub ingerii lui cu scopuri rele, și de domnia oamenilor răi.

Intrucât dar „lumea” a doua a lui Satan va fi nimicită, Scriptura vorbește despre „o altă împărăție care va veni” și anunță, că aceea va fi o guvernare dreaptă, și că Christos va fi domnitorul și conducătorul oamenilor, iar Satan va fi înfrânat (înlanțuit). Această „lume viitoare” deasemenea se va compune dintr'un „cer” și un „pământ”. Sau o vor compune Christos și ingerii lui cerești și sfinți, pe cari oamenii nu pot să-i

vadă, și pe pământ oamenii sfinți, pe cari oamenii pot să-i vadă. Reprezentanții văzuți vor fi acei oameni sfinți, despre cari este vorba în capitolul 11 din Evrei, aceștia „se vor pune domni peste tot pământul”. (Psalm 45:17) Între aceștia este Abel, Enoch, Moise, Avraam, Isaac, Iacob și toți sfinții profeți, și alții.

După ce apostolul a descris accentuat nimicirea „cerului și a pământului”, rău organizat prin Satan, exprimă cu strigare triumfală: „Noi însă așteptăm un cer nou și un pământ nou conform promisiunii sale, în care locuște dreptatea.” — 2. Petru 3:13.

Cunoștința împărăției lui Dumnezeu pe fiecare om bun la îmbucurat. În timp ce omul citește în ziare despre stricăciunea politice, finanței, și religiei, inima i se îndurerează și dorește o împărăție dreaptă și binecuvântările aceleia. Insuccesul organizației mișelească și nelegiuită a lui Satan în exercitarea întemeieri pe pământ a păcii, dreptului și a dreptății și referitor la oprirea războiului, a jefuirii, apăsării, și a nelegiurii, nedesmințit aceea dovedește, că din partea aceasta de jeaba așteptăm ușurare, și numai împărăția lui Dumnezeu înlunde speranță, aceea „lume viitoare, a- nume aceea în care locuște dreptatea”. Fiecare om sincer recunoaște, că încercările oamenilor s'au sfârșit cu nereușită, mulțimea însă nu știe ce drum să-și aleagă și ce ar fi de făcut. Ca și omul care se înecă se agată de un fir de paie, pe care îl întind Liga Națiunilor, Tribunalul Lumii, conferințele de dezarmare, prohibițiunea (oprirea) alcoolului și alte încercări omenesti.

Omenirea încă nu a învățat, că singura speranță referitor la binecuvântări o formează „lumea viitoare”. Această lume viitoare este aceea împărăție a lui Dumnezeu, despre a cărei venire Isus a învățat a se ruga prin următoarele cuvinte: „Tatăl nostru, care ești în cer sfințească-se numele tău; vie împărăția ta; fie voia ta, precum este în cer, așa și aici pe pământ.”

Această împărăție acum va fi înființată aici pe pământ. „Lumea ascunsă în viitor” încă în acel timp, iată a sosit. Eliberarea omenirii din puterea organizației lui Satan, care este numită „lumea rea de azi”, ce repede se va prefăce în fapt împlinit. Supravegherea asupra chestiilor de pe pământ o va prelua Domnul, tocmai în clipa celei mai mari primejdii și a celei mai întunecate vederi. Între omenire vor fi răspândite acum pe seama milioanelor astfel de cărți și broșuri, cu prețul de cost, cari spun despre apropierea lumii viitoare mai bune, și această veste o dau în știre deasemenea multe stațiuni de radio.

Azi mai cu seamă este adevărat aceea, că acel creștin care a recunoscut aceste fapte, nu poate iubi lumea și nu poate nutri prietenie cu ea, pentru că prin aceea ar ocupa loc împotriva Domnului, și lângă susținerea pe mai departe a împărăției lui Satan judecată la nimicire.

(W. T. din 1 Octomvrie 1930)

Scrisori interesante

Adevărul prezent este mulțumitor

Iubite frate Rutherford!

Păreră mea e, că morții nu au nici o plăcere din aceea că familia lor umple sicriul lor cu flori, deoarece ei nu pot să aibă cunoștință de toate aceste lucruri. Convingerea mea este aceea, că florile au mai mult efect asupra celor vii, și le crește fericirea.

Așa văd, că pe tine acum te aruncă cu pietre din diferite părți, cari toate sunt pregătite după un model, și seamănă cu pietrele acelea, cu cari au lovit și pe Domnul când era pe pământ, și care au fost promise și urmașilor săi. — Ioan 17 : 14; 2 Corinteni 4 : 17.

Iubite frate, Sora Larțins și eu ne cugetăm la aceste lucruri și ne folosim de ocazie, ca să te înțelegem, că noi zilnic ne aducem aminte de tine prin rugăciunile noastre. Revista din ce în ce o apreciem mai bine. Aceasta ne servește cu multă lumină și adevărul prezent din zi în zi ce merge este tot mai bogat și mulțumitor. Tot mai mult ne bucurăm de ocazia pentru serviciu. Trăim timpuri grele și lucrul este greu, dar nici nu dorim să fie altcum. Domnul să te binecuvinteze și să te conducă și pe maideparte în serviciul său; aceasta o dorim pentru tine.

Ai tăi frați în aceeași singură speranță

Fr. Larțins și soția, Washington.

„Invățacei” în Japonia

Iubite frate Rutherford!

Pentru scrisoarea ta încurajatoare primește mulțumirile noastre!

Situația Japoniei atât financiar, cât și din punct de vedere social, este îngrijorătoare. Cam opt milioane este numărul celor fără de lucru. Zilnic multe prăvălii și societăți își închid ușile. Guvernul nu știe ce ar fi de făcut; în Coreea sunt deasemenea turburări.

Între popor, care este flămând, dar nu știe în ce direcție să se orienteze, putem răspândi multe cărți. Incontinuu tot mai mulți se anunță pentru lucrul de colportaj. Înainte de aceasta cu cinci zeci de zile au stat în serviciu treisprezece colportori, acum însă în Japonia și Coreea deja lucrează 31.

De fapt este admirabil, că acești „ucenici” înțelegând din revistă adevărul tot mai luminos strălucind, lucrează. Tinerii cu mult mai mult pot înțelege adevărul, decât „bătrânii”. De aceea ei cu mare bucurie cântă cântarea nouă pentru lauda lui Dumnezeu.

Domnul de fapt binecuvintează pe poporul său prin descoperirea adevărilor unul după altul.

În Ina, provincia Nagano înainte cu două luni s'a format o adunare. Cinci bărbați și patru femei sau exprimat consacrarea prin botez. Doi bărbați și două femei deja au și intrat în lucru de colportaj. Afară de aceasta încă și ceilalți trei au înaintat cerere, ca să poată intra în lucru de colportaj. Acești „tineri” tot mai mult se bucură, că în acest timp pot fi reprezentanții marelui Dumnezeu.

Suntem mutați în noul nostru biuro. În Japonia și în Coreea lucrul sub îngrijirea Domnului a început să se desvolte frumos.

Tovarășul tău de serviciu din mila lui Dumnezeu
J. Akaschi.

Ruperea de nori a adevărului

Iubite frate Rutherford!

De câțiva ani nu ți-am scris, deoarece știu, că ești cu mult mai ocupat decât ca să poți citi fiecare scrisoare personal.

Iubite frate, numai aceea vreau să-ți comunic, că în acest an 1930 am avut mai multă bucurie, decât în cei precedenți începând cu 1914, adică începând dela cunoașterea adevărului. Niciodată nu aș fi visat despre o așa rupere de nori a adevărului, ca și care am ajuns-o în timpul din urmă. Revista o citește regulat din 1914, dar numerele din 1930 au înțins cu mult mai multe lucruri și mai mari binecuvântări, decât oricare an precedent.

Cu părere de rău față de împrejurare, că mulți, cari nu au abonat mai nou revista, nu au primit numerele cari conțin cele mai bune articole. Nici nu-mi pot închipui, că ce fac fără revistă, fără aceasta abia dacă aș putea rămănta în viață.

Iubite frate, aceea mi-ar plăcea, dacă cineva mi-ar putea mie explica cu minte, că de ce se luptă cineva împotriva aceluia lucru bun pe care îl faci. Doar are o influență așa de mare, și aceasta mărește mult înțelegerea.

Nu uita iubite frate, că eu și fr. Crampton te iubim foarte mult. Noi știm, că Părintele cerește, care se uită în ascuns, te binecuvintează pe față pentru credințioșia ta. Domnul te iubește foarte mult, altcum nici nu ai putea suferi aceea, ce trebuie ca să suporti. Zilnic aceea rugăm pe Dumnezeu, ca să te întărească și să-ți deie curaj pentru terminarea lucrului, până când Maestrul așa va zice: destul.

Părintele cerește să-ți fie ocrotitor, până vei fi credincios față de el. Cu mare iubire față de tine și față de membri familiei din Bethel rămânem frații și servii tăi din mila lui Dumnezeu.

H. A. Crampton, Ga.